

Dragutin Domjanić

**Po dragomu kraju
(1933)**

SADRŽAJ

SUNCE	6
KAPELA	7
NA DOLCU	8
PLITVICE	9
SILHUETA	10
MURVE	11
BOGEČKO GROBJE	12
DETELA SE ČRLENI... ..	13
PARK	14
HAJDA	15
STARE HIŽE V SNEGU	16
S CESTOM	17
V STRANJSKOME SVETU	18
POD BEZGOM	19
V JESEN	20
NA VALENTINOVO	21
GDO TI JE REKEL	22
HAJDA CVETE	23
DETELINA	24
POTOČNICE	25
VUZEM	26
ZIMA	27
BEZEG SE BELI	28
V GORICE	29
V JUTRO	30
SPOD SLEMENA	31
Kožulec	31
Večer	31
Roža	32
Sused	32
PRI BUGARSKIH VRTIH	33

Dragutin Domjanić: Po dragomu kraju

V SENCI	34
SPOMEN NA MARIJU BISTRICU	35
VSE SE POZABI	38
SPOMEN NA SPLIT	39
JABUKE	41
KAJ ROŽA SE SKRIVA	42
VEHNE ROŽA	43
VU MEGLI	44
DOJDI!	45
TIČICA I JA	46
ČRNI METULI	47
MOLITVICA V PROTULETJE	48
OBLAK SE GUBI	49
SPOMEN	50
LOZA ŽUTI	51
TIHI POLDAN	52
BOŽIĆ	53
V SNEGU	54
TALI SE SNEG	55
SNEG PRED VUZEM	56
GUMBELICA	57
SENJE JOŠ SPIJU	58
ŽELJA	59
TUNJA	60
SENICA	61
METVICA	62
DVA KIPCA	63
V suncu	63
V senci	63
GOLUBI	65
KAD SE NASMEJEŠ	66
DRENEK CVETE	67
PARK MED ALEJAMI	68
PRI OBLOKU	69
VETER	70
SPOMEN NA JESENICE	71
VUZ PUT	72
CLAIR-OBSCUR	73
MRTVI GRAD	74

Dragutin Domjanić: Po dragomu kraju

NAD TRNACOM	75
GJURGJEVKE	76
KAJ TO TAK TIHO DIŠI	77
MAKI V POLJU	78
JAGODE	79
ZEMLJA	80
ŽUTI METULI	81
KESNA KIŠA	82
RJEČNIK	83
ABECEDNI POPIS PJESAMA	86

Dragutin Domjanić: Po dragomu kraju

Ove popevke predajem narodu
onak, kak ih je moj dragi sin
za izdanje složil i priredil.

Mama.

SUNCE

Deždj je još suzil čez megle te mutne,
skrival lepoto slovenske dežeze,
samo na čas su kraj nagle nam vožnje
v snegu planine zablisnule bele.

Ali najenput je v suncu vse bilo,
videl sem cirkvu - il senju vu zlatu,
i onaj sneg, koj se belil po gorah
kak da su golubi leteli v jatu.

Drug mi je rekel: "To Brezje se vidi.
Vnogi tam, vnogi iz dalkoga roma,
pomoć tu najde i duši i telu,
tu Majka Božja je naša doma.

Vlak se je žuril prek Poljske, prek puste,
niska je trava polegla ravnicom,
retko je grmje se stisnulo k zemlji,
v strahu pred oblaki ili pred kmicom.

Samo na bregu tam gledel sem čudo:
cirkvu kak v ognju, i krov je do krova
prignul se k njoj. To je grad, koji moli.
Čul sem čez vlak: "To je Czenstochowa!"

Vsigde je sunce, gde Tvoja je hiža,
če je dolina i duša vre v noći.
Vsigde je sunce i srce ga vidi,
če su i naše oslepile oči!

KAPELA

Pri Sv. Šimunu

Kapela iz baroka
pod lipom punom hlada,
i cesta, kaj odhaja,
dok noć i listje pada.

V kapeli kip je v rožah
i drobno svetlo z noći,
a z kipa k nam glediju
tak dobre plave oči.

I če diši tam slajše
i cvete lepše roža,
i če i vehne rajše,
je za Te - Majka Božja.

Tak puno ih z molitvom
pred kipom Ti je bilo,
Ti svakom si pomogla,
kad svakog Ti je milo.

A kaj bi ja Te molil?
Ni treba nit povedat,
Ti sama znaš, če hoćeš
vu srce mi pogledat.

NA DOLCU

V senci od Svetoga Kralja i kulah
dremal je Kaptol, a dale
cirkva Marijina čuvala hiže,
koje na Dolcu su spale.

Morti vu senjah su gledale znova
meštire marljive pri delu,
ili na vanjkuših v čekanju sladkom
njih polovicu tak belu.

Svadbe su videle, sprovod, krstitke,
vse med zidinami timi,
vse tak starinski i naše - a gore
zmirom Marija nad vsimi.

Došli su ljudi, kaj nisu već imali
srca za Zagreb naš stari,
vse su razrušili, vse su razmetali,
kak da su došli Tatari.

Ceste i grunte i kosti su skopali,
pak su gliboko iz mlake
čudnoga nekaj z betona napravili,
ne znaš: pivnice il rake?

Cirkvu prek turna su skoro zazidali
zidom visokim prek mere.
Je li im boga ta cirkva kaj zgrešila,
il ih je sram svoje vere?

V mesečnih noćih je hiže pak videti
i kak da reč je čut zgora:
"Kaj su to Zagreb pak z Tebe napravili,
kaj naše vse baš se zrušiti mora?!"

PLITVICE

Slap se leskeće,
v suncu trepeće,
voda se v duge drobi.
Stena od hridi
z kiklopskim zidi
bisernu mrežu drobi.

Oblak se diže,
plava vse bliže,
zlatni zarubil ga pram.
Z sencom kad mine
z jasne glibljine,
vsigde smaragd je vse sam.

Špilja spi v gori,
zmaja kak dvori
vratih gigantski je luk.
Šuščaju z vali
slapići mali,
v špilji je kmica i muk.

Nebo visoko,
kak Božje oko
v kraj se zagledelo taj.
Leta i leta
ni širom sveta
lepšega videlo kaj!

SILHUETA

Fini profil silhuete,
cvetje, kaj zdavna ne cvete.
Još se vu venčeke plete,
koji već niš ne dišiju,
samo se stiha drobiju
v molitveniku malom.
pred onim mutnim zrcalom.

Ruke tak drobne i blede,
sladke kak dah od rezede,
v davne su listale dane
zlatom zarubljene strane.
Morti su plave se oči
mesečne zmislike noći,
tajne, kaj v srcu oстане.

Morti i vusta ta mala
v žarkoj molitvi bi znala
s čudnog zadrhtati smeha.
Kaj im je žal bilo greha?
- Kipci mučiju to sveti,
a mrtvi su v knjigi cveti
- i dama na silhueti.

MURVE

Dve ja murve rodne imam:
bela ta je mlajša,
ali črna blizu plotu
ta je puno slajša.

K njim sad mnogo lepo dete
vu dvorišće zajde,
vsaku moje budno oko
tam vu kvaru najde.

Tak i danas ja sem vlovil
susedu gizdavu.
Rekel sem joj: Sad ja vidim,
gdo mi gazi travu!

Kaj mi daš? Ti znaš sigurno
Za pravicu staru:
da se ono sme zaplenit,
kaj se najde v kvaru?!

Branila se: "Zginulo je
najlepše mi pišće,
zato sem ga iskat išla
k tebi vu dvorišće."

Zakaj nisi ti i mene
onda v pomoć zvala?
Kaj su tebi vusta črna?
- Ti si murve brala.

"No, pak jesem! Kaj bi tajit?
Sladke su i zrele.
Jesem, sused, al od danas
bum još samo - bele.

BOGEČKO GROBJE

Mirno počivaju grobi,
jablan kak straža stoji,
veter se igra po zobi,
zbuditi grobje boji.

Retko gde ime još piše,
ni već nit križov na vsih,
vreme i kiša vse briše,
vsi su pozabili njih.

Morti su teške im senje,
črne kak grude su te,
gorše, neg samo življenje,
gdo to povedat nam sme?

Il se tak sladko počiva,
živi kak nigdo ni spal,
tajnu tu zemlja si skriva,
samo bu mrtvi ju znal.

Zginuli budu i grobi,
drugi tu cvet bu i svet,
veter bu igral se v zobi,
- kak i pred puno let.

DETELA SE ČRLENI...

Detela se črleni,
dete drago, kaj te ni?
Zbiraju se v lugu mraki,
noć bu došla taki.

Skriva se vu sence put,
sladki glas je z bezga čut.
Zbudil se je to slaviček,
naših noćih tiček.

Detela se črleni,
tebe mi navek još ni.
Znaš ti, kak se teško čeka?
- kaj se ne dočeka.

Ja bi tebi pušlec bral,
ja bi tebi kušlec dal.
al i noć ta prejde cela,
ne buš dojt mi štela.

Del bum pušlec za škrlak,
zapopeval bum si pak.
Kaj to treba znati drugi,
če je srce v tugi.

PARK

Park je tak svetel i bel,
kak da je z cukora cel,
čak i vu špilji kamenje.
Srebro na vejah je vsih.
Park je tak čuden i tih,
kak da ga rišeju senje.

Vsaki zarašćeni put
vsaki bosketa je kut
z biserom drobnim zarubljen.
Mračen je grad samo star,
tužen satirov je par,
sam i bez nimfe, kak zgubljen.

Z mramora nimfu i grad
kramar vre kupil je sad,
njegov kip z nimfe se dela.
Tu gospoči je već ni,
ona za cintorom spi,
postel kak sneg joj je bela.

HAJDA

Hajda moja, ti hajdina,
kaj se za me gdo spomina?

Bi li meni, hajda bela,
to povedat štela?

Sladko meni ti dišiš,
al povedat ne ćeš niš.

Tiha steza poleg gaja
dojde i odhaja.

Zviraju iz megle kmice,
zbiraju se lastavice,
nikoga na stezi ni,
jeseni se, jeseni.

Za me ti se, znam, hajdina
nigdo ne spomina...

STARE HIŽE V SNEGU

Kak ste mi lepe i bele,
v bunde oblečene cele,
v kapi prek vuh vam je lice,
kaj vam je zima, starice?

Z vsakoga slednjeg brežanjka
mladost se smiče i sanjka,
čuje se šala i smeh,
em, je žalosten bit, greh.

Žmirkate vi si z obloka,
ja pak gledim si spod oka,
to, kaj se sme i ne sme,
lepo je živet, kaj ne?

Dok je vse veselo širom,
i mi smo gjejjerni zmirom,
kak pri nas nutri zgledi,
nikoga briga to ni.

Stari sad krov vam ne pači,
nit meni beli mustači.
Tim, kaj nas imaju radi,
mi smo i danas još mladi.

S CESTOM

Kresnice vsikud se kresiju,
tiho kak v senjah se hodi,
kmica trnace je pokrila,
cesta i sama sad vodi.

Cesta, ti, cesta zaprašena,
kad bi misli mi znala,
k jednoj bi hiži me pelala
i pod oblokom bi stala.

Morti bi onu tam videla,
koja se meni dopada,
morti bu ona me čekala,
koja me imala rada.

Znam ja: zabadav ju čekati,
želje ju zoveju same.
Vsejedno, rad bi pozdravit ju,
če je i zabila na me.

V STRANJSKOME SVETU

Sunce je zahajalo
v kmične one gore,
još je čas pozlatilo
stare jedne dvore.

Puti su zastajali,
radi bi i stati,
vse se je primirilo,
vsim se štelo spati.

Stranjsko mi je bilo vse,
kak i ja tam vsakom,
sam kak ona tičica,
kaj je prešla zrakom.

Ž njom i moja želja je
k jugu letet štela.
Bog zna, kam je tičica?
Kaj je noć ju zela?

Želja moja v srce se
morala da vrne,
kak bi kam pogodila
prek te noći črne.

Vse se je primirilo.
Tičov hitra krila,
ruke, kaj su molile,
stranjska noć je skrila.

Vse je spalo: dalki kraj,
i taj jačmen slabi.
Samo v srcu budno je,
kaj se ne pozabi.

POD BEZGOM

Pri hižici malo je bezeg ves bel
i kak da kaj lepo povedat bi štel,

Al ne zna govorit, on reči ne zmore,
i samo tak sladko si dišati more.

Pri hiži tam puti se shajaju skup,
i tiho dvorišće i v hladu je klup.

A ja si pak mislim na prašnoj toj cesti:
Tak rad bi tu z mojom se rožicom sest.

I če bi iz vrta doletel metul,
on ne bi nas puno spominat se čul,

Al plavi metul bi se čudil, kak to je,
da plave - i oči su rožice moje.

V JESEN

Letos su slabe gorice,
sunce je nekam se skrilo,
letos je grozdje tak blede,
lani kak roža je bilo.

Vse ti se menja na svetu:
cveti i ljudi i dani,
nisi nit ti mi jednaka,
još si mi lepša, neg lani.

Briga me, da je vre jesen,
kada je v rožah ti lice,
vusta pak tvoja su meni
slajša, neg koje gorice.

NA VALENTINOVO

Kaj to veter pripoveda,
z nekim se spomina,
kaj se fali, kak je zbavil
svetog Valentina?

Bil je v snegu sam, bez puta,
ni znal, kam bi hodil,
vetru ga je bilo milo,
pak je njega vodil.

V vsaki grm je svetec gledel,
kad je v šumu zašel,
tičke je vsigde iskal,
ali ih ni našel.

Vse je lepo, vse v belini
lepše nemre biti,
ženiju se danas tiči,
zakaj bi se skriti?

Ni ih niti nigde čuti,
kaj tak dugo spiju? -
Smrzli su se, bogci mali,
zato vsi mučiju.

GDO TI JE REKEL

Gdo ti je rekel, da tiho trpim,
da je i suzah za smehom mi tim,
da su mi dani kak v megli od tuge,
da su mi samomu noći tak duge?

Tvoje popevke to meni veliju,
one me v srcu boliju. -

Gdo ti je rekel, da imam te rad
leta i leta jednako kak sad,
to, kaj sem tajil i samomu sebi,
to, kaj nit tebi povedal bil ne bi?

Tvoje su meni to odale oči,
tam je vse čitati moći.

Gdo ti je rekel, da ljubiti ja znam,
da moje srce kak ogenj je sam,
da bi i ti onde zgoreti znala,
ti moja rožica, ti moja mala?

Tvoja to vusta bez rečih poveju,
kada me kušnut ne smeju. -

HAJDA CVETE

Kaj je ono mesečina
sredi dana bela?
ili ono hajda cvete
poleg tvojeg sela?

Steza ide, tiha steza
čisto blizu hajde,
k tebi ona hoće dojt,
tebe bi da najde.

Ali zakaj pri trnacu
steza naglo staje?
- Da ne vidim, kak mi draga
z drugim se zestaje.

DETELINA

Detelina, detela do sela,
bi ti, duša, moja biti štela?

Da ti dragam tvoje lasi zlate,
da aldujem srce svoje za te.

Večer ide, nebo taki zgasne,
tvoje oči su kak jutro jasne.

Tiči spiju, stisli se med grane,
tiček moj popevat ne prestane:

"Detelina, detela je v cvetu,
ti si meni najdragša na svetu!!"

POTOČNICE

Potočnice sredi trave,
kak su tvoje oči plave.

Potok bistri teče proć,
zlo je kaj ni zabit moć.

Veter prejde prek vrbine,
tak i žalost vsaka mine,

Samo srce kad boli,
zakaj tomu vraćtva ni?

Potočnice kraj potoka,
tuga mi je tak gliboka.

V polju ti gori još mak,
Kad mi, duša, dojdeš pak?

VUZEM

Macice male nam dragaju
ruku i lice i čelo,
tičice v lugu popevaju
v dol i daljine i selo.

Šafrani rosni odpiraju
kelihe bele i plave,
kak da i prve fijolice
stiha dišiju iz trave.

Sunce na nebu je jasnomu
zlatno, kak ni bilo zdavna,
vsa ga stvorenja pozdravljaju,
bregi i polja vsa ravna.

Ili Svetstvo je to zdignuto,
celom da svetu bu Maša.
Cveti i tiči ga slaviju,
ž njimi molitva i naša.

V cirkvah bu sad, kaj nam hrana je,
blagoslov dobilo novi. -
Ja bi pak Boga štel prositi:
"Srca takaj blagoslovi!"

ZIMA

Kak v dimu je gora, po snegu diši,
muti se med jalšami reka,
strnišća su pusta, v poljanah je mir,
i vse nekaj čeka i čeka.

Pijučuju pure, se zbiraju skup,
razmećeju vrabci dvorišće,
smrzava se potok i trdi je put
i zajec vre mater si išće.

I grmje se stišće, drhturi ves lug,
preplašena sela glediju,
po travi, po suhoj, prehaja kak strah,
kaj zime se hude bojiu?

Sad zdiže se k nebu i grana i strn,
kak vsi da bi moliti šteli:
"O, dojdj nam skoro, kožulec nam daj,
ti, sneg naš, ti mehki i beli!"

BEZEG SE BELI

Bezeg se beli iz kmice,
kak je belo tvoje lice.
Bezeg stiha mi diši,
kak si sladka ti.

Gaj je tih i on posluša,
si i ti još budna duša?
Čeka si slavička gaj,
zmisliš me se kaj?

Ni slavička sad već čuti,
zginuli su kam i puti,
al moj tič ni prešiel proć
v onu črnu noć.

Z bezga on popeva z kmice,
kak je belo tvoje lice,
z bezga, sladko kaj diši,
kak si sladka ti.

V GORICE

Veselo si fućka tiček
lahko grabi moj konjiček.
Pašći se i cesta ž njim
prek k goricam tim.

Tam pod onim gustim gozdom
se nanizal grozd za grozdom.

Sladek je i skoro zrel,
bi ga zobat štel?

Grozdja imam ja takajše,
nekaj drugo ja bi rajše.
slajše je od grozdov vsih
vu goricah tih.

Zato mi se pašći k kleti.
Komu? Reć ni smeti.

V JUTRO

V jutro su tiči se čudili,
kak su to lepi se zbudili
stari trnaci po selu:
imaju opravu belu.

Zvezde su z neba se drobile,
šume kak cvet su ih dobile,
noći pak senje te plave
sad su fijolice plave.

Jutro vse puno je radosti,
sunca i sreće i radosti.
Srce mi v cvetu je hvoja:
Senjal sem, da si ti moja.

SPOD SLEMENA

Kožulec

Z janjčeka imaš kožulec,
rubec na glavi črleni,
tebe vsi radi glediju,
ali si najdragša meni.

Pod onim rubcom črlenim
plave se smejeju oči,
pod onim toplim kožulcom
srčece čuti bi moći.

Kad bi spod rubca te oči
štele pogledeti na me,
kad bi spod janjčeka srce
štelo da tuče za me!

Večer

Večer ide, tihi večer,
veter popuhava,
z luga nosi suho listje,
pute zasipava.

Zasipavaj, dragi veter,
bar bum mekše hodil,
kam ja idem, i po noći
bum i sam pogodil.

Če ni puta, ja poprečki
prejdem i prek gore,
kad me onde negdo čeka,
ščekat se ne more.

Roža

Roža rasla, rožica,
čisto blizu hiže,
da bi dragom dišala,
da mu dojde bliže.

Rosa ju zalevala,
sunčece je grelo,
lepše ni još videlo
celo moje selo.

Dragog ni po rožicu,
drugom nis ju dala,
noćes je povehnula,
dok sem sama spala.

Sused

Sneg je vse čisto pobelil,
zbrisal mejaš, kaj nas delil,
k meši vre skupa zvoni,
sused moj, kaj te još ni?

Vsikam se čujeju zvoni,
tebe ne najdeju oni,
zvoni te nemreju zvat,
dalko si ti kak soldat.

Stranjskomu polju ni kraja,
tam nit naš tič ne dohaja,
polje te tvoje želi,
k tvojoj te susedi ni.

Vse je sad tiho, vse moli:
bregi i lugi i doli,
kak da bi celi svet znal,
da mi je tebe tak žal.

PRI BUGARSKIH VRTIH

Zdenec s kotačom zelenim,
jalše nad krovom slamnatim,
nebo do mutne daljine
z mesecom tenkim i zlatim.

V travi kak sedoj od mraza
potok polahko si teče,
kak da v drobtini od svetla
voda na čase trepeće.

Pokoj poljane pokriva,
toneju v noći ravnice,
samo su budne još brige,
pak nas glediju iz kmice.

Ali na nebu su zvezde,
one si spat ne želiju,
dalko od nas i od brigah
mirno navek si svetiju.

V SENCI

Nad njivom je oblak,
vu senci je put,
kak v tugi su lugi,
nit tičov ni čut.

A sunca su željni
i trava i cvet
i plavo to nebo
i dalki taj svet.

Ja tak bi rad smeha
kak sunca taj kraj,
a ti si žalostna,
il srdiš se kaj?

Kaj njiva je kriva,
da skril ju je hlad?
Pak kaj si ja morem,
da imam te rad?!

SPOMEN NA MARIJU BISTRICU

Noć je vre noć, Majka Božja.
Pri Tebi molitvah ni čuti,
a vani med polji se puti
doma sad pašćiju spati.
Noć je vre noć, Majka Božja.

Al mi dva smo zdavna poznati
čez leta i žalosti vse.
I če Ti i kesno dohajam,
poslušat buš štela, kaj ne?!
Ja tak bum Ti stiha govoril,
da moreš me čut samo Ti,
da Sinek se Tvoj ne zbudi,
koj v zlatu i svili spi.

Zlo su Ti ljudi napravili,
kojim si v pomoć bila,
kad su ih svi vre ostavili.
Kojim si suze brisala
i žalost življenja skrila
i v dušu veselja dala.
Kojim kak mati si bila,
sunčeca dela pred vrata,
i svojim srcem iz zlata
i najgorše grešnike čuvala.
Ti, koja si ljudem alduvala,
kaj Ti je dragše neg svet,
neg zlata nebeska roža,
Sineka svojega dragoga
žalostna, Ti, Majka Božja!

A ljudi su Tebe pozabili
i Sina na križ su Ti pribili
i jošće vu cirkvah i stanjih,
po varoših i po križanjih
na križ Ga pribijaju zmirom.

Zlo su Ti ljudi napravili,
koji od Tebe živiju
i mirno pod Tvojom dobrotom
pod sencom od cirkve spiju.
Oni su Tebe orobili,

bogečke Ti krajcere vkrali,
kaj Tvoji oltari su dobili,
kaj Tebi su romari dali.
Oni su Tebe pozabili,
Tvoju bogčiju razgrabili.
Al ne, da si krušca nabaviju,
neg, da si veselje napraviju,
da Tebi se moreju smejat.
Su z vinom si šteli zalejat
i brige i trudne kotrige,
i glad, kaj im z očih gleda
i savest, koja ne spi.

Al skoro je došla kaštiga.
Po noćih su narod zapirali,
po cestah kak blago ih tirali,
vu reštih su dane si mudili,
i onda su sudi ih sudili
- Oprostiti ne znaju ljudi. -
(A to je od vsega lepše.)
Ne smeju oprasćati ljudi,
i njih onda zakon obsudi.
Oprasćati zna samo Bog
i Ti Njegva sveta Mati.

I meni, kaj ne?! oprostiš,
da ja sem zapirati dal
one, kaj Tebe su krali,
kaj delaju, nisu mort znali.
A kaj mi je bilo ih žal,
kaj štel sem im dober biti,
su mene kaštigali drugi.

I prešla su leta i rešti.
Vsi, koji su šteli oditi
od Tebe, su v svojoj se tugi
za pomoć se k Tebi obrnuli,
pak su se k Tebi vsi vrnuli.
I v cvetju su Tvoji oltari,
i novi te prosiju dari,
da moliš za našu bogčiju,
za betege, kaj nas boliju,
za grehe, težke kak megle
kaj v zrele su strni se legle.
Da sunca v življenje nam daš,
Ti, koja si lepša, neg sunce,

Dragutin Domjanić: Po dragomu kraju

neg zlata Božja roža,
Ti, koja nit sence nemaš,
Ti, čista, Ti, Majka Božja!

Noć je sad pak, Majka Božja,
noć v mojem srcu i v lugu,
pak sem Ti tu kak i negda,
svoju sad tužim Ti tugu.
Hoćeš mi v srce pogledat?
toplo, kak znaš samo Ti.
Tebi bi štel ja povedat,
kaj se nigdar ne veli,
kaj me vre zdavna boli,
da bi i želel poginut.
Morti bu mene Ti milo,
pak vračtva - il mira mi daš. -
- Ja bi tak rad se počinut.
Noć je vre noć, Majka Božja.

VSE SE POZABI

Oči su v noćih, a v dušah su mraki,
v srcu je tuga i skriva ju vsaki,
vse, kaj je lepo i drago, se zgasne:
sunčani dani i oči tak jasne.

Vse se pozabi: i rože vu cvetu,
bele kak sneg i te žarke - vre k letu.
Zgine popevka i sladki slaviček,
dojde pak novo i cvetje i tiček.

Morti i moji se skmičiju dani
skoro kak noć, kaj sad zbira se vani,
koja ti pada na rudaste prame,
buš, kad me ne bu, još mislila na me?

Ili buš skoro se zmirila v tugi,
mene pozabila, drag ti bu drugi?
Ni ti to mrtvo, kaj zemlja nam skriva,
a moja ljubav v popevkah bu živa.

SPOMEN NA SPLIT

Pri morju, pri plavomu morju,
kak senja je z kamena grad,
tam želje navek mi letiju,
tam pak bi se vrnuti rad.

Tam sunce je žarko kak ogenj,
i mehko zna dragati val,
tam dan se oprašća tak teško,
ostavit je morje mu žal.

Tu car je zezidal si dvore,
pred puno i puno sto let,
tu naša je v mramoru slava,
pod poljem, gde trn je i cvet.

Nad gradom se breg zazelenil,
vse pute zaseni je bor,
v daljini su otoki, mesta
i morje i nebo odzgor.

Na otoku grad je jen mali,
vu morje je štel da beži,
al nisu ga lepoga dali,
za obalu zid ga drži.

Vu luki se njišeju ladje,
il roj se metulov to sel,
vsi šari, a dalko, tak dalko
još jeden je mali i bel.

Na hridi su črne ciprese
i veter si z vali šumi,
tu grobje muči i počiva,
tu sladko i dugo se spi.

Al v gradu je očih kak sunce
i rečih kak mesečna noć,
i komu vu srce su došle,
Ne da i ne da mu se proć.

Dragutin Domjanić: Po dragomu kraju

- Pri morju, pri plavomu morju
kak živa popevka je kraj,
tam lepo bi živeti bilo
i lepo vumreti takaj.

JABUKE

Jabuke se črleniju
v suncu se žariju,
gladke, sladke jabučice,
kak i tvoje lice.

Tam, gde suncu jesu bliže
sunce ih zažiže,
tak i vusta tvoja mala
vsu bi slast mi dala.

Jabuke su tu črlene,
sunca žar za mene,
tu ja najdem vsu sladkoću,
tak ih kušnut hoću.

KAJ ROŽA SE SKRIVA

Kaj roža se skriva vu gusti taj mrak,
a meseca draga ju srebreni trak?

Kaj roža tak moli vu tihu tu noć,
kaj žal joj je dana, koj prešel je proć?

Kaj roža je tužna, kaj vehne zaran;
a sunce bu skoro, ni dalko vre dan?

Metula si čeka, al on se ne vrne,
na svoje je roža ga zranila trne.

Metula je drugomu dišati znala
i drugomu bela se dragati dala.

Povem ti ja, duša, kaj tužna si sada:
Pozabit se nemre, kaj imaš još rada!

VEHNE ROŽA

Roža, moja bela roža,
hoće da povehne,
Duša moja kaj je bleđa,
sehne, samo sehne.

Kaj je morti zgaslo sunce
tam na nebu gore?
Ili srce, mlado srce
ljubit već ne more?

Ali sunce, žarko sunce
nemre ognja zgubit,
ali srce, mlado srce
ne pozabi ljubit.

Znam ja, zakaj moja roža
vehne i prepada:
Teško joj je cvesti stranjskom,
koga nema rada.

VU MEGLI

Megla se legla v gorice,
suha se loza žuti,
zakaj je blede ti lice,
kaj si žalostna mi ti?

Morti je sunca ti milo,
ili ti grozdja je žal?
Sunce za oblak se skrilo,
grozdje je otec tvoj bral.

Ili to senje su budne
noćih odnesle ti mir,
da su ti oči tak čudne,
kak da vu megli su zmir?

- Nemrem ja senjat nit spati,
v suzah je vanjkuš mi cel;
Teško je, tužno to znati,
drugu da dragi je zel!

DOJDI!

Vodica z vira z glibočice,
kak su ti jasne te očice,
jutro te z vode gleda,
lepša, neg jutro si ti.

Štel bi ti želje pogoditi,
Štel bi za ruku te voditi,
put bu dopelal nas sam
k sreći, tak blizu je nam.

Tičice rožnjak popevaju,
dole kak srebrom zalevaju.
Znaš, kaj v popevkah zvoni?
Samom da radosti ni!

Dojdi, bu sunčece grejalo,
bu nam se srčece smejalo,
bumo kak tičice dve
srećni i mi dva, kaj ne?!

TIČICA I JA

Kukmica mala na glavi,
drobni koraček sim, tam,
ali kad krila raširiš,
čisto pod nebom si mam.

Tam je za vsakog sunca,
tam je veselja za vse,
briga te, kaj je tu dole,
gdo ti tam gore kaj sme?

Vsejedno, kaj si tak mala,
tvoja popevka zvoni
dalko čez brege i dole,
če te nit videti ni.

Kukmica tebi na glavi,
meni na vuhu škrlak,
kaj nas je briga za koga,
pak si popevamo tak.

ČRNI METULI

Črni i tihi metuli
došli su, nismo nit čuli,
z oblakov ili iz luga,
tajno kak v srce tuga.
Ideju jata za jati,
gde im je stati?
Samo letiju, letiju.

Polja si mira želiju,
sela vre čisto spiju,
megla metulov se zbira,
oči pospane zapira.
Samo kaj šepćeju strni,
trave trepećeju vlati?
Strah ih je krilah tih črnih.
A vre bi srca i sela
tak si počinuti štela,
rada bi spati, spati...

Gusto se spuščaju krila, -
vse su daljine prekrila.
Puno ih pada tam prek,
tam, gde je mira navek,
gde je vse noći bliže:
stari za cintor - med križe.

Jato za jatom se zbira,
ruka zabadav ih tira,
ni si nit moći pomoći.
Sedaju čisto na oči.
Težki objema nas spanec,
kak da od maka je lanec.
Tak smo i trudni i čudni,
nemremo ostati budni.
A zutra, Bog zna, zutra
bu li za nas još jutra?
Bumo li v zorju ranu
mogli veselit se danu,
bumo li tiče još čuli?
Il buju zadnje nam senje,
oči i dan i življenje
zgasili črni metuli?

MOLITVICA V PROTULETJE

Rasipal si vsikud veselje vu svet,
zarubljeni s cvetjem su puti,
nit grobje ni tužno, kak pucicah smeh
razlejal tam jaglac se žuti.

Čez suhu listinu vu lugu je vsem
od šafrana zdigel se kelih,
kak da bi za sunce ti faliti štel
v molitvicah plavih i belih.

I oblaki žarki il beli kak sneg,
vsi puni kak lice deteta,
na nebu su. Ti i na travnik si svoj
rasipal sam cvet si do cveta.

Pa zakaj Ti samomu meni ne daš,
kaj dal si tak vnogom i vnogom?
Veselja, Ti, koji veselje si vse,
veselja i srcu mi bogom.

OBLAK SE GUBI

Oblak se gubi v daljini,
veter si šuška v listini,

Sneg je bil včera, sad ni ga,
tak ti naj zgine vsa briga.

Grmi su skoro zeleni,
si li ti dobra još meni?

Znaš li ti, rudasto dete,
da vre fijolica cvete?

Del bi ti venček ih v prame,
poveč, je l misliš kaj na me?!

SPOMEN

Stiha spod oblakov črnih
beli je golub preletel,
stiha je v srce žalostno
spomen povrnul se svetel.

Veter je lice mi dragal,
oči kak suzami rosil,
veter je z oblakov niskih
kišu po travnikih nosil.

Ali iz šumice mlade
kosa sem čul, kak se smeje,
Zna on: i sunce pak dojde,
polja i srca da zgreje.

LOZA ŽUTI

Loza žuti,
grozdja već ni,
nikoga steza ne vodi,
tužen je kraj,
tihi je gaj,
jesen po cestah sad hodi.

Grozdja već ni,
ali zreli
kaplja, kaj v kmici se skriva.
Sunce bu v njoj,
v kapljici toj,
smeh i popevka bu živa.

Lepo je to:
more li gdo
sunca i radosti zbrati
i onda vse,
kak loze te,
drugom žalostnomu dati.

TIHI POLDAN

Tihi poldan kak da spi,
nigde glasa čuti ni.

Zginuli su z žita vali,
oblaki na nebu stali.

Klinčec štel bi zgoret v travi,
zvončeki sad tak su plavi.

V šumi tiči vsi mučiju,
guste grane ne šumiju.

Vse je, kak da čeka kaj:
dol i polje, breg i gaj.

A i nebo je tak čudno,
kak da nekaj senja budno.

Nekaj, kaj ni moći reći,
kaj se v tihoj ćuti sreći.

I kad veter lahki v gori
zбудil se je tam med bori,

Kak da samo dragat sme
klinčece vu travi te,

zvonček plav i klase zlate,
- onda sem ja mislil na te.

BOŽIĆ

Posipal bi snegom
vse pute
i spunil z veseljem
vse kute,
da smeh i popevka zvoni,
da brigah i tugah
ni,
da suza več oko ne muti,
da vsaki si v srcu
očuti:
Božić je došel nam vesel,
vsakomu sreće donesel
v sela i grade i gaj,
meni takaj!

V SNEGU

Bregi vse bole su beli,
mehke su kape si deli,
toplo pod snegom je njim.
V selu iz vsake se hiže
kakti perjanica zdiže
tenki i plavkasti dim.

Vsi su vre zbrisani puti
nigde nit korak ni čuti,
skoro bu zaspal i dan,
meni se doma bit ne će,
želja me zove i vleče
v bele daljine te tam.

Nigdo ne treba me vodit,
sam bum ja mogel pogodit
k onoj, kaj ima me rad,
k roži ja dojdem prek vrta,
vrata su za me odprta.
- Joj, da ne moram nazad!

TALI SE SNEG

Tali se sneg, tali,
belina mu se muti,
po črnoj zemlji pak
su trudni pošli puti.

I vse, kaj v miru se
pod belim snegom skrilo,
odkrito pak je vse,
i tužno, kak je bilo.

Od starih hižah krov
i suhe, puste grane
i v grobjih križov red
i polja i poljane.

Tali se sneg, tali,
vre potok čut pod ledom
i vranah gust je roj
kak mrak na nebu bledom.

A tak je lepo, gde
vse mehki sneg pokriva,
a tak je tiho, gde
bez senjah se počiva!

SNEG PRED VUZEM

Pun glavobolkah je lug,
puna fijolicah trava,
kaj se je zmisлил taj sneg,
da si sad pak poprjava?

Zemlja od sna se budi,
čekaju pupki na grani,
noć si slavička želi
sunčeca toploga dani.

Zime je bilo vre dost
v mesece kmične i duge,
vsaki veselja bi štel,
dost nam je zime i tuge.

Vuzem pred vratmi je vre,
on se i v srcu nam javlja,
kaj će sad zima i sneg,
Vuzem se suncem pozdravlja!

GUMBELICA

Sladko šumiju si čelice,
cveteju v vrtu gumbelice,
kaj one najlepše ni?
Duša, a gde si mi ti?

Vrt su ti s plotom zagradili,
k plotu kostanje zasadili,
suseda, kaj se bojiš?
Ne bum odnesel ti niš!

Imaš prstenja ti zlatoga,
imaš i muža bogatoga,
samo, znaš, jedno je kvar:
to da je muž tvoj vre star.

Dobro on tebe zna čuvati,
ali te ne zna kušuvati,
Znaš, kaj šumi si to čelica?
Sunčeca treba gumbelica!

SENJE JOŠ SPIJU

Mesec nad jablani plava,
v senci do brega je breg,
v doli preleva se trava,
vse je kak srebreni sneg.

Gradna se pašči prek grad,
šum je kak spomenek čut,
kmica v dvorišće vre pada,
k hižam je stisnul se put.

Rudaste šume mučiju,
nigde ni čut niti glas.
Tiho je, senje još spiju,
sad je počinut se čas.

Ali, bojim se, vu lugu
sad se slaviček zbudi,
v srcu bu zbudil mi tugu,
zakaj joj počinka ni?!

ŽELJA

Plavkaste rože vu črnem kaminu.
Jedna za drugom z žerjavke se zdiže.
Vani je sneg. On polahko pokriva
brege i dole i vrte i hiže.

Moja bi želja odleteti štela,
gde one bele rojiju se čele,
tiho doprhat do hiže pod snegom,
sesti se k zglavju kraj postele bele.

Rudaste tvoje podragati lasi,
pitati, kaj su žalostne ti oči?
Su li i tebi bez sunca sad dani,
su li od brigah sad budne ti noći?

Pitat ne smem. A sneg samo pada,
Roža v kaminu se već ne zažiže.
- Kad bi i srce mi sneg štel pokriti
kak one dole i vrte i hiže!

TUNJA

Tunja moja, žuta tunja,
komu ti zreliš?
Tuga moja, pusta tuga,
koga ti želiš?

Kiša pada, ne prestane,
v megli gora vsa.
Duge noći, duge dane
na te mislim ja.

Bu li sunce, žarko sunce,
došlo pak nazaj?
Bu li srce, bogo srce,
zgrejalo takaj?

Tunja moja, rodna tunja,
brat te ne bum smel,
duša moja, draga duša,
drugi te je zel.

SENICA

Kaj si popevaš, seničica,
drobna i draga mi tičica,
kaj mi povedat želiš,
kaj mi veliš?

Da se vre njišeju macice,
da se vre kažeju rožice,
da je pun šafrana breg,
kak, da je sneg.

Da je protuletje vre
došlo prek noći skrivečki.
I da ga v srcu, kaj ne?
ćutiju puce i dečki?

Vse ti ja dobro to znam,
samo kaj ja sem još sam.
Lahko popevaš, seničica,
kad nisi sama već tičica!

METVICA

Metvica mehka z mejaša diši,
rosa se trusi, na vetru suši,
ja sem ti sam, kak i bogec sam.

Travu su v jutro pokosili,
dragu su drugomu sprosili,
skoro i dalko odišla bu, znam.

Sladko zagukal je grlicah par,
ti mi nigdar se ne vrneš, nigdar,
drugi bu dragal tvoj svileni pram.

Oblaki kmični se zbiraju,
nebo i sunce zastiraju,
v srcu mi tuga i čam.

Metvica vehne i težko diši,
vse nekaj čeka. Taj mir me duši.
Ja sem ti sam, kak nigdar još, sam.

DVA KIPCA

V suncu

Zdalka se popevka čuje,
kaj se k nebu diže,
glavobolka nisko raste,
da je zemlji bliže.

V macicah se leska njiše
S tihim vetrom z brega,
visibaba vre se bela
kaže ispod snega.

Moje srce pak bi štelo
vse ti cvete zbrati,
zlato sunce toga dana
vu popevku dati.

Da bu v duši tvojoj radost,
da bu jasno oko,
kak je ono vedro nebo,
plavo i gliboko.

V senci

Tičica popeva z veje,
glas joj je tak tenek,
pripoveda, da je noćes
rascval se i drenek.

Senokoša v senci senja,
potok vesel plava,
vrba se žuti nad vodom,
v potok nagledava.

Oblak sivi nebo skriva,
polje spi i puti,

Dragutin Domjanić: Po dragomu kraju

ali vsikud cvet je vesel:
jaglac cvete žuti.

Sunca ni, al zvirá radost
z gaja i prek kraja.
Morti je to - naše sunce,
z zemlje nam dohaja?!

GOLUBI

Golubov je sivi par
sel se na obloku,
poldan ide, sunca žar
vidi im se v oku.

Nikoga več doma ni,
nigdo ih ne plaši.
Zvana čut je, zvon zvoni,
vse je sad pri maši.

Tam nad zlatni se oltar
glas molitvah diže,
tam i par sad moli star:
starci z ove hiže.

Tihe su, kak dan im taj,
radosti i tuge,
nemaju se kajat kaj,
moliju za druge.

Zvona je zamučal glas,
starci došli z maše.
je gdo molil i za nas
i za grehe naše?

- Golubi nam sivi sad
gučeju pod strehom:
"Najte da bi vi još kad
žalili za grehom!"

KAD SE NASMEJEŠ

Rosne se rože budiju,
v tihoj toj noći su spale.
Kad se nasmeješ, su v licu
sladke ti jamice male.

Nebo je v jutro tak jasno,
prešle su sence iz noći.
Kad se od srca nasmeješ,
tak su ti vesele oči.

Sunce vsi imaju radi,
tiči mu tak žvrgoliju.
Kad se ti meni nasmeješ,
v srcu popevke zvoniju.

DRENEK CVETE

Drenek cvete,
drago dete,
droben je i žut.
Z tenke veje
kos se smeje,
dalko ga je čut.

Sam se javlja,
tam pozdravlja
vsaki mali cvet,
i tu mladost
i tu radost
i taj beli svet.

V travi taki
jaglac vsaki
glas je kosa čul.
Da bu bliže,
jen se zdiže,
postal je metul.

Tak je svetel!
Bu li zletel
v tvojih lasih hlad?
- Drenek cvete,
drago dete,
kak te imam rad!

PARK MED ALEJAMI

Park med alejami,
veter med vejami,
lipa i kurija stara.
Sence se njišeju,
kakti da rišeju
slova zapletena, šara.

Oblaki zgubljeni,
zlatom zarubljeni,
golubi beli iz krova
vsi se zagledeli,
da bi zevedeli,
kakva to čudna su slova?

Neznaju čitati,
nemaju pitati
koga, kaj to znamenuje.
Sence si rišeju
slova i brišeju.
Put poleg lipe putuje.

Sunce prigrinjalo,
zlatom zalejalo
polja, kaj zlatna zreliju.
Park med alejami,
veter med vejami,
lipa i kurija spiju.

PRI OBLOKU

Zamučali smo vsi i mrak je išel vre,
vu vrtu cmroki su od sunca zlatni bili,
a pri obloku Vi vu sencu ste se skrili.
I samo videl sem još drage oči te.

Vse drugo zabil sem, - i gledel samo njih.
I videl sem ja v njih, kaj ni povedat moći,
kaj v senjah se gleda vu sladke, tihe noći.
To čital sem Vam ja vu dragih očih tih.

I v srcu čutil sem, da blizu smo si mi,
kak da se poznamo vre leta vnoga, vnoga,
da čudil sem se sam, kak nismo znali toga.
Pozabil sem na svet, vse bili ste mi Vi.

Al mučali su vsi, da mir je bolel nas,
vsi gledeli su me, kak da bi reći šteli:
"Vi, stranjski čovek, Nju tak niste gledet smeli!"
I bilo mi je žal da sem razžalil Vas.

Kad ali veselu je negdo rekel reč
i Vi ste sladko se nasmejali, kak znate,
su cmroki zgasli se - i moje senje zlate,
vu Vaših očih nis nigdar ih videl već.

I došel je i mrak i v moje srce prek.
I kad smo prešli van vu spomenku i šali,
kaj v meni zgaslo se, Vi niste niti znali. -
I bili smo si pak tak stranjski, kak navek.

VETER

Veter je z dalka doletel,
z kraja, gde dan je sad svetel,
gde meglah mutnih tih ni,
gde se vsim srcem živi.
Onde su v cvetu vsi vrti,
širom obloki odprti,
roža med klinčeci cvete.
Ili to drago je dete,
koje mi srce želi?
Kaj si mi, veter ti vesel
z dalkoga sveta donesel,
kaj bi povedal mi ti?

V suncu da vse tam trepeće,
puno je smeha i sreće?
Da su i tebi tam krila
suncem pozlačena bila,
da si se teško odpravil,
cvetje vu suzah ostavil?
Al da su lugi i trni
i dani tužni i črni
Zlato vse strusili, zeli,
strgat i kreljuti štelil?
Kaj ćeš v tu pušću i čam,
kaj je doneslo te k nam?!

Kam ćeš ti? Ni te strah noći?
Strašne su slepe joj oči.
Kaj će tvoj plač? Il je smeh?
Si li mi v dušu pogledal,
bi li ti rad mi povedal:
da je tak živeti greh,
dane te puste i duge,
živet, - a samo za druge,
da je za vsaki čas kvar?
- Lepše je, lepše, poginut,
s tobom oditi i zginut,
pak se ne vrnut nigdar!

SPOMEN NA JESENICE

(Slikaru Mihovilu Kruštinu)

Vrba se k vodi nagiblje,
čun se pozabljeni ziblje,
bistra spominja se Sava,
tiček pod nebom si plava.

Cesta se spušča iz vasi,
sladka popevka se glasi,
kak, da bi kranjska dežela
srce si zlejati štela.

Il se to susedi javlja,
selo prek Save pozdravlja,
gde nam je vse tak poznato,
gde je i sunce tak zlato.

Gde su i rožice v cvetu,
lepše, neg igde na svetu,
gde nam je drago vse širom,
doma, gde srcem smo zmirom.

Vrba se k vodi nagiblje,
čun se pozabljeni ziblje,
nebo plavi se čez veje,
kak, da i nebo se smeje.

VUZ PUT

Po lugu slaviček popeva,
da najdalši čuje ga kut,
po žitu se zlato razleva,
k topolam odputil se put.

I prešel bu on mimo vrta,
gde v cvetu je bujnomu vse.
Tam vrata su meni zaprta
tam vsi su me zabili vre.

I nigdo me poznati ne će
i nigdo već dober mi ni:
nit rože v rondelah dišeće,
nit beli jasmin niti - ti.

Znam: ti si lepa i mlada,
a kaj ti ja morem da dam?
Al će si me imala rada,
naj nikaj te toga ni sram.

Ja srce ti imam bogato
i vnogi popevke mi zna,
a ti buš gizdava još na to,
da rad sem te zmisli se ja!

CLAIR-OBSCUR

V suncu je celo dvorišće,
v senci šuma spi.
Koga moje srce išće,
toga jošće ni.

Ne bojiš se ti kmice,
znaš sim pute vse.
Skoro buš mi dragal lice,
mam buš tu, kaj ne?

Teško bu ti, znam oditi,
pak bu taki dan.
- Zakaj mora pri nas ziti
sunce tak zaran?!

MRTVI GRAD

V hladu je navek dvorišće,
mehen vre na zide plazi,
črna kula kak da dremlje,
nema već na kaj da pazi.

A prek zida drač je gusti.
Tam je negda grobje bilo.
Stranjsko ime stranjskih ljudi
kak da se je v kamen skrilo.

Pod železnim mračnim krovom
zdenec se gubi gliboko.
Dole samo v kmicu vidiš,
kak v žalostno, slepo oko.

Težka vrata su odprta.
Vani sunce je prek grada
i satiri vu fontani,
voda im prek lica pada.

Rože su po svetlih hižah,
klinčeci zmed njih goriju,
ni ih briga, da za zidom
vnoga srca boga spiju.

Sunce zlato rasipava,
vesel veter lipe njiše,
smeh zvoni iz vrta negde,
vruće leto s poljah diše.

A glicinije v dvorišću
pleteju za vencem venec.
Plava radost vse pokriva,
mrtvi grad i mrtvi zdenec.

NAD TRNACOM

Nad trnacom oblak plava,
v sencu tone trava,
črešnje su vse cveta pune,
kak od bele vune.

Trusiju se cveti na te
i na lasi zlate,
Put bi ti posipat šteli,
venček bi ti deli.

Il su beli to metuli
tebe dojtı čuli,
pak se tebi veseliju,
k roži mi letiju.

GJURGJEVKE

Beli se cveti odpiraju,
sami se v pušlece zbiraju.
Štel bi ih v nadra ti deti,
ali to znam, da ni smeti.

Il ti na oblok poslagati,
da bi ih mogla podragati.
Oni tak sladko dišiju,
lepoga puno veliju.

Vse, kaj bi v oku mi čitala,
če bi me s pogledom pitala,
vse, kaj se tebi dopada,
če me još imaš kaj rada.

KAJ TO TAK TIHO DIŠI

Veter se igra, zigrava
s travom, kaj čisto još spi,
veter po trsju ziskava,
kaj to tak tiho diši?

Dalko je jošće do branja,
trs je al senjat ga znal:
on si vre z listjem zaklanja
grozdek - cvetući i mal.

Kad su gorice vu cvetu
na te se zmislam ja pak,
rad bi ti dragati lasi,
tiho dišiju mi tak.

MAKI V POLJU

Maki se v polju odpiraju,
plamenom tihim goriju,
v duši se spomeni zbiraju,
davne kak rane boliju.

Vse se je vrnulo, vse to:
vnogo pozabljeno leto,
z jutrah još mladosti ranih,
v senjah ti zgubljeni dani,
duge prečute te noći,
vse je pak došlo pred oči.

Vse, kaj je z nadami zginulo
v steze zarasle do sreće,
vse, kaj zabadav je minulo,
v mrazu kak rože dišeće.

Megle su mutne i sive
prešle prek duše i njive,
želje kak tuga za tugom
prešle su v sprovodu dugom.
Sunce se zgaslo il skrito,
ni ga nit v srcu već bilo.

V polja su vetri se vrnuli,
klas je zašeptal si vsaki.
Vali se zlatni razgrnuli,
tiho se strusili maki.

JAGODE

Jagode su čisto zrele,
strusit bi se štele,
gdo bu tebe mogel zvati,
da ih ideš brati?

Znam ja: veter bu ti vesel
sladki glas donesel
il povedal tiček z grane,
još za zorje rane.

Ja pak tebe nemrem zvati,
ljubav svoju dati,
a tak puno, prepuno je
sad je srce moje!

ZEMLJA

Lani je zlo nas pogodilo,
polje tak slabo je rodilo,
došel je beteg na sela,
tuča je trsja nam zela.

Mi se al ne bumo tužili,
rajše si bumo pak plužili,
v sloge te sejali duge,
za se, - a če i za druge.

Još bu i sunce se smejalo,
strn i trnace nam grejalo,
još bu ta zemlja bogata
dala pak žita kak zlata.

Ona navek bu nas hranila,
ne bu nas ona nit vkanila.
Dobra i v zadnjoj je grudi,
ni ona tak, kak su ljudi!

Dok nam je dobro, nas faliju,
dok nam je zlo, nas vsi žaliju.
Kaj će to vse?! Kad mi znamo:
verna je zemlja samo.

ŽUTI METULI

Metulov je žutih zaigral se par,
vre meгла nad suhom je travom,
i trusi se listje. I kak, da je vse
na nebu narisano plavom.

I ne znaš, su zadnji metuli još to,
il veter obira sad breze,
su v očih ti spomeni jošće na noć,
il megle su skrile nam steze?

I ja ti tak ne znam, su senje to vse,
il pravo življenje mi to je.
Al ćutim, kak, da me glediju navek
tak plave oči - kak tvoje.

KESNA KIŠA

Kiša vre v jutro je rosila,
listje i zadnje još nosila.
Kaj pripoveda to lugu,
koju sad tuži mu tugu?

Skriva se dan za daljinami,
megla suzi nad kupinami.
Grobje je v cvetu i belo,
još v katarinčicah celo.

Al i po vrtih vsih cveteju,
same vu vence se pleteju.
Kakti, da grobje vse bliže
ide med sela i hiže.

Kiša bu padati prestala,
zemlja bu v suncu pak ostala.
Skoro i sive te megle
budeju spati se legle.

Polje bi rado se zgrejati,
srce bi štelo se smejati.
Vsakom življenja je milo,
če i bogečko bilo!

RJEČNIK

aldovati (mađ.) - žrtvovati

beteg (mađ.) - bolest

bezeg - bazga, zova

bogčija - sirotinja, siromaštvo

bogec - siromah

bogo - ubogo, jedno

bosket (franc.) - lug, šumarak

brežanjak - brežuljak

cintor (prema tal. **cimitero**) - prostor oko crkve, crkveno dvorište; groblje

cipres - čempres

cirkva - crkva

clair-obscur (franc.) - svijetlo-tamno

cmrok - borov, odn. smrekov gaj

cvesti (prez. **cvetem**) - cvasti, cvjetati

če - ako

čez - kroz

črešnja - trešnja

črlen - crven

črn - crn

dale - dalje

detela - djetelina

deti (prez. **denem**) - staviti, metnuti

deždj - dažd, kiša

dežela - kraj, zemlja

dišati (prez. **dišim**) - mirisati

dišeć - mirisan

dohajati - dolaziti, dohoditi

drenek - drijenak

droben - malen, sitan

fijolica - ljubičica

gdo - tko

gjegjeran (mađ.) - svjež, laga, poletan, veseo

glavobolka - biljka bunika

glibljina - dubina

glicinija (grč.) - biljka s ljubičastim visećim vrlo mirisnim cvjetovima

gorice - vinograd

gozd - gvozd, šuma

grunt (njem.) - zemljište, posjed

gumbelica - đurđica

hajda - heljda, biljka koja nije žitarica, ali se od nje može praviti brašno za ljudsku prehranu

hajdina - v. **hajda**

hiža - kuća

hudi - ljut, oštar

hvoja - grana

jačmen - ječam

jalša, - jelša, joha

jen - jedan

kelih - kalež; čašica

kesno - kasno

kipec (gen. **kipca**) - slika

klinčec - karanfil

kmica - tama, mrak, tmina

kmičen - taman, mračan

kmičiti se - mračiti se

kotrig - članak, zglob

krajcer - krajcara, sitni novac u Austro-Ugarskoj; novac uopće

kreljut - krilo

kukmica (tur.) - pijetlova krijesta

kuševati, **kušuvati** (prez. **kušujem**) -

- ljubiti**
kušlec (prema njem.) - poljubac
- lasi** - kosa
leska - ljeska
listina - napadalo lišće
- mam** - odmah
maša - misa
megla - magla
mehen - mahovina
metul - leptir
milo - žao
morje - more
morti - možda
mučati (prez. **mučim**) - šutjeti
muditi - dangubiti; kasniti
mustači - brkovi
- nadra** - njedra
naj - nek, neka
najenput - najedamput
negdo - netko
nekaj - nešto
nemrem - ne mogu
ni - nije, nema
nigdo - nitko
nikaj - ništa
nimfa - niža boginja u grčkoj mitologiji;
lijepa djevojka
niš - ništa
- oblok** - prozor
odhajati - odlaziti
oganj - oganj, vatra
oprava - haljina
- pačiti** - smetati, škoditi, uditi
paščiti se - žuriti se
pišće - pile
plavati - plivati
poldan - podne
poleg - pored, uz
popevka - pjesma
postel - postelja
poveč - reci! pripovjedi!
- povedati** (prez. **povem**) - pričati
povehnuti - uvenuti
pozabiti (prez. **pozabim**) - zaboraviti
prejti (prez. **prejdem**) - preći
protuletje - proljeće
puca - djevojka
pucica - djevojčica
pušća - pustoš, pustopoljina
pušlec (prema njem.) - kitica (cvijeća)
- rajše** - radije
rešt (njem.) - zatvor, tamnica
rezeda (tal.) - vrsta mirisne biljke
kрасnice; naši izrazi: katanac, katančica
ljubimac
rom - hodočašće (prema Roma, Rim)
romar (tal.) - hodočasnik
rondela - nasad u obliku kruga
roža - ruža; cvijet uopće
rubec - rubac, marama
- sehnuti** - sahnuti
senca - sjena, sjenka
senica - sjenica (vrsta ptice)
senokoša - livada, sjenokoša
senja - sanja, san
shajati - izlaziti
sim - ovamo, simo
skmičiti se - zatamniti se
slajši - sladi
slaviček - slavuj
slednji - sljedeći
spod - ispod
spomenek - razgovor
steza - staza
stiha - tiho, nečujno
sunčece - sunašće
svetiti (se) - svijetliti (se)
- škrlak** - šešir
šteti - htjeti
- taki** - odmah
tič - ptica
tiček - ptičica
trdi - tvrdi

Dragutin Domjanić: Po dragomu kraju

trnac - vinograd

tunja - dunja

turan - toranj

vanjkuš (mađ.-njem.) - jastuk

včera - jučer

veja - grana, hvoja

venček - vjenčić

venec - vijenac

ves, vsa, vse - sav, sva, sve

veter - vjetar

vloviti - uloviti

vnogi - mnogi

vračstvo - lijek

vre - već

vrnuti se - vratiti se

vsaki - svaki

vsejedno - svejedno

vsi - svi

vsigde - svugdje

vsikud - svukud

vuho - uho

vusta - usta

vuz - uz

vuzem - uskrs

zabadav - uzalud

zabiti (prez. **zabim**) - zaboraviti

zahajati - zalaziti

zajec - zec

zalejati se - zaliti se

zampirati - zatvarati

zašeptati - zašaptati

zbirati - skupljati

zbrati - sabrati, skupiti

zбудil - probudio

zdalka - izdaleka

zdavna - odavno

ze - s, sa

zgleđati - izgledati

zleteti - poletjeti; sletjeti

zmed - između

zmirom - stalo, neprekidno

zmisliti se - sjetiti se, sjećati se (pored običnog značenja: izmisliti)

zutra - sutra

zvirati - izvirati

zvonček - zvonce, zvončić

življenje - život

ABECEDNI POPIS PJESAMA

BEZEG SE BELI _____	28	NA DOLCU _____	8
BOGEČKO GROBJE _____	12	NAD TRNACOM _____	75
BOŽIĆ _____	53	NA VALENTINOVO _____	21
CLAIR-OBSCUR _____	73	OBLAK SE GUBI _____	49
ČRNI METULI _____	47	PARK _____	14
DETELA SE ČRLENI... _____	13	PARK MED ALEJAMI _____	68
DETELINA _____	24	PLITVICE _____	9
DOJDI! _____	45	POD BEZGOM _____	19
DRENEK CVETE _____	67	POTOČNICE _____	25
DVA KIPCA _____	63	PRI BUGARSKIH VRTIH _____	33
GDO TI JE REKEL _____	22	PRI OBLOKU _____	69
GJURGJEVKE _____	76	ROŽA _____	32
GOLUBI _____	65	S CESTOM _____	17
GUMBELICA _____	57	SENICA _____	61
HAJDA _____	15	SENJE JOŠ SPIJU _____	58
HAJDA CVETE _____	23	SILHUETA _____	10
JABUKE _____	41	SNEG PRED VUZEM _____	56
JAGODE _____	79	SPOD SLEMENA _____	31
KAD SE NASMEJEŠ _____	66	SPOMEN _____	50
KAJ ROŽA SE SKRIVA _____	42	SPOMEN NA JESENICE _____	71
KAJ TO TAK TIHO DIŠI _____	77	SPOMEN NA MARIJU BISTRICU _____	35
KAPELA _____	7	SPOMEN NA SPLIT _____	39
KESNA KIŠA _____	82	STARE HIŽE V SNEGU _____	16
KOŽULEC _____	31	SUNCE _____	6
LOZA ŽUTI _____	51	SUSED _____	32
MAKI V POLJU _____	78	TALI SE SNEG _____	55
METVICA _____	62	TIČICA I JA _____	46
MOLITVICA V PROTULETJE _____	48	TIHI POLDAN _____	52
MRTVI GRAD _____	74	TUNJA _____	60
MURVE _____	11		

Dragutin Domjanić: Po dragomu kraju

VEČER _____	31	V STRANJSKOME SVETU _____	18
VEHNE ROŽA _____	43	V SUNCU _____	63
VETER _____	70	VU MEGLI _____	44
V GORICE _____	29	VUZEM _____	26
V JESEN _____	20	VUZ PUT _____	72
V JUTRO _____	30	ZEMLJA _____	80
V SENCI _____	34	ZIMA _____	27
V SENCI _____	63	ŽELJA _____	59
V SNEGU _____	54	ŽUTI METULI _____	81
VSE SE POZABI _____	38		